

D. Tóth Kriszta - Dancing queens

2014 február 08. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A csajok nagyon kemények. Na jó, MI nagyon kemények vagyunk. Állítólag úgy hívnak minket a hátunk mögött, hogy a táncos MILF-ek... ami akár hízelg? is lehetne. Végülis, miért ne, naná. Hízelg?. Rákendroll.

Két álomom volt gyerekkoromban. Az egyik, hogy szülész-n?gyógyász orvos legyek, a másik, hogy táncosn?. És

egy harmadik, titkos: az, hogy mindkettő egyszerre. Aztán egyik sem lettem. Szülész-nőgyógyász azért, mert úgy tizen-egynéhány évesen láttam egy brutálnaturális dokumentumfilmet az abortuszról, amelynek köszönhetően rájöttem, hogy hát a szüléset az nemcsak a kisbabák könnygözös világrasegítéséről meg az új élet babusgatásáról, no és persze a boldogságban úszó, várandós kismamák kezelgetéséről szól. Hanem vérről, verejtékről, váladékról, betegségről, sanyarú sorsokról, az élet keletkezésével és elmúlásával járó keservekről, frusztrációról és kemény döntésekről is.

A táncosnőálmom sem tartotta magát sokkal tovább. Igazi tánciskola nem volt a városban, a szüleim művészi tornára és balettra („legyen szép, kecses mozgása annak a gyereknek”) íratlak be. De a sokadik, edzők által szigorúan elírt fogyókúra közben, amikor 155 centisen és 34 kilósan kiájultam az iskolapadból, apám végül úgy döntött, hogy a tánc- és tornasikereknel fontosabb az egészségem, és végül eltiltott az edzések további látogatásától. Onnantól nekem tulajdonképpen mindegy volt, milyen közegben (föld, víz, jég, levegő), de folytatni akartam a táncoséletet – hiába. Közeli jégcsarnok vagy műúszócsapat híján végül be kellett érnem az iskolával és a tanulással.

Összetört álmaim miatt szerencsére nem sokáig kényszerültem sajtó sebeim nyalogatására, mert tizenhat évesen egy amerikai ösztöndíj képeben szembejött az újságírás. Ahogy mondani szokás: „the rest is history”. A többi már történelem.

Dehát, ugye, a vér nem válik vízzé. A wannabe táncosnő? nem lesz szalonna. Vagyis dehogynem, ha sokáig nem mozog, és rendszeresen vajaskiflit vacsorázik este tízkor. Előbb-utóbb bizony megtaláltuk egymást újra, a tánc és én. Igaz, nem kapkodtuk el. Vártunk egészen addig, amíg kifejlett kora-középkorú asszony nem lett

bel?lem. Vagyis anyuka, n?ies idomokkal.

Lola kezdte az egészet, még hozzá másfél évvel ezel?tt, szeptemberben. Iskolába kerül?ven azt kérte t?lem, hogy a szerinte kislányos balett helyett keressünk valami nagylányos táncos különórát. Végül kikötöttünk az igenvagány hiphopnál. Ahogy az anyukáéknál lenni szokott, vittem minden kedd-péntek délután a gyereket és vártam lelkiismeretesen a terem el?tt. Mármint a kávézóban a többi anyukával. Barátkoztunk, néztük a kiscsajokat, irigykedtünk, hogy milyen felszabadultan ugrálnak, és megszerettük a csupamosoly, csupaszív, csupatehetség tánctanárukat. Teltek-múltak a hónapok. Egyszer csak azon kaptuk magunkat, hogy a gyerekeink hiphop-oktatója egyik reggel a mi rozsdás izületeinket melegíti be a VIVA tévé legnépszerűbb gangszta-slágereinek segítségével. Az első koreográfiák elsajátításának folyamatát még hátráltatta az a sz?nni nem akaró röhög?görcs, amit saját látványunk, és a hiphop tánc szerves részét képez? mozdulatok anyukastílusban való megvalósítása keltett. De aztán megszoktuk, hogy viccesen nézünk ki, amikor West Coast stílusban kaszálunk. És szép lassan mindannyian elengedtük magunkat, aminek egy igen sajtáságos, de határozottan vállalható crossover lett az eredménye. Konkrétabban fogalmazva: mindenki másképp csinálja. De csinálja. I. jazzbalettosan, T. tornász-módra, G. zumbásan, N. Pharrell „Happy”-jét megszégyení? módon, én amolyan kaposvári street-dance stílusban... Mivel memóriánk már nemigen vetekedhet nyolc-kilenc éves lányainkéval, hát kifejlesztettünk egy új módszert is a nyolcas ütemsorok megjegyzésére. Széleskör? asszociációs merítésünknek köszönhet?en az egyes mozdulatokhoz hétköznapi életünkbe?l vett képzeteket társítunk. Úgy mint: „kever-kever-húz-húz-risza-egy-két-pofoz”. Tündérb?rbe bújít tanárunk, Mariann pedig csodálatos türelemmel mondja és mutatja újra és újra, aztán újra. És újra. Majd a következ? órán megint, mert addigra elfelejtettük.

Nem leszünk versenytáncosok. De olyan felszabadító boldogsághormon-fröccsöt, mint szerda és péntek reggelente a táncteremben, sehol máshol nem kapunk. Ha valakinek véletlenül az órán nem volt sikerélménye, akkor a kávézóban töltünk bele még egy kis lelket. Egyt?l egyig fülig ér? szájjal megyünk a dolgunkra, és a mosoly van, hogy egészen estig kitart.

Mindenkinek felírnám receptre, komolyan.

D. Tóth Kriszta - shopline.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló

